

Sąd Okręgowy w Olsztynie wyrokiem z dnia 30 lipca 2019 r. uznał prawomocnie za uzasadnione roszczenie Eweliny K. wobec Santander Bank Polska w Warszawie w sprawie dotyczącej kredytu indeksowanego kursem franka szwajcarskiego. W rezultacie bank ma zwrócić jej ponad 42 tys. zł pobranego nienależnego świadczenia.

Ewelina K. w dniu 29 marca 2007 r. zawarła z Kredyt Bankiem S.A. I Oddział w Olsztynie umowę kredytu na cele mieszkaniowe w kwocie 192 351,25 zł indeksowanego (waloryzowanego) kursem CHF na okres 360 miesięcy. Kredytobiorczyni w 2017 r. skierowała do sądu pozew o zapłatę przeciwko następcy prawnemu wyżej wymienionego banku — Bankowi Zachodniemu WBK S.A. we Wrocławiu. W uzasadnieniu wskazała m.in. na zawarte w umowie niedozwolone postanowienia dotyczące indeksowania kredytu kursami franka szwajcarskiego, ustalonymi jednostronnie przez bank w tabeli kursów. W ocenie powódki pozwany bank w sposób niedozwolony, nieuprawniony i nieskuteczny dokonał przeliczenia salda kredytu udzielonego i wypłaconego w złotych na kwotę wyrażoną we frankach szwajcarskich. W ten sam niedozwolony sposób dokonywał również przeliczenia i wyliczenia poszczególnych rat kredytu, wskazując ich kwotę do zapłaty w walucie CHF. Żądanie pozwu powódka określiła ostatecznie na kwotę 42 574,03 zł.

Pozwany bank wniósł o oddalenie powództwa w całości.

Sąd Rejonowy w Olsztynie w dniu 4 grudnia 2018 r. wydał wyrok, w którym zasądził od pozwanego na rzecz Eweliny K. kwotę 5 999,27 zł z ustawowymi odsetkami. Natomiast powództwo co do pozostałej kwoty, tj. 36 574,76 zł, zostało oddalone.

Sąd Rejonowy w pisemnym uzasadnieniu wyroku wskazał, że zastosowana przez bank klauzula waloryzacyjna była sprzeczna z naturą kredytu bankowego, istotą waloryzacji, a ponadto naruszała zasady współżycia społecznego, jako nie dająca się pogodzić ze społecznym poczuciem sprawiedliwości. Jednocześnie w ocenie Sądu roszczenie powódki jedynie w części zasługiwało na uwzględnienie. Ewelina K. w okresie od zawarcia umowy do marca 2017 roku na pokrycie rat kapitałowo-odsetkowych wpłaciła w sumie 124 562,50 zł (37 482,41 CHF). Tymczasem suma uiszczonych w tym samym okresie rat, które byłyby pobrane przez pozwanego od powódki, przy założeniu, że indeksacja kredytu i poszczególne raty byłyby przeliczane według kursu CHF średniego NBP, wynosiłaby 118 563,23 zł. Sąd I instancji uznał, że pozwany bank pobrał od powódki bez podstawy prawnej raty w wysokości różnicy między wysokością raty obliczoną według średniego kursu NBP na dzień spłaty raty, a wysokością

obliczoną na podstawie wewnętrznych regulacji banku, łącznie kwoty 5 999,27. I stąd właśnie taka kwota została zasądzona od pozwanego na rzecz powódki.

Od powyższego rozstrzygnięcia apelacje złożyły obie strony procesu.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w dniu 30 lipca 2019 r. zmienił wyrok sądu I instancji w ten sposób, że zasądził dodatkowo od pozwanego Santander Bank Polska S.A. w Warszawie (wcześniej BZ WBK S.A.) na rzecz Eweliny K. kwotę 36 574,76 zł, a apelację pozwanego oddalił.

Sąd Okręgowy w pisemnym uzasadnieniu wyroku wskazał, że przewidziane w zawartej przez strony umowie zapisy przewidujące indeksację kredytu do franka szwajcarskiego stanowią niedozwolone klauzule umowne w rozumieniu przepisów kodeksu cywilnego. W szczególności dotyczy to tych klauzul umowy w zakresie, w jakim upoważniały bank do przeliczenia kwoty udzielonego kredytu na walutę CHF według kursów ustalanych wyłącznie i jednostronnie przez bank w tabeli kursów oraz w zakresie, w jakim upoważniały bank do przeliczania kwoty kredytu w chwili wypłaty według kursu kupna waluty, zaś w momencie spłaty raty kredytu według kursu sprzedaży tej waluty. Ta różnica, tzw. spread walutowy stanowiła w istocie dodatkowy, niczym nieuzasadniony zarobek banku, niebędący ekwiwalentem żadnej dodatkowej usługi.

Podsumowując, skutkiem abuzywności klauzul umownych było ustalenie przez sąd II instancji, że powódka od dnia zawarcia umowy była zobowiązana jedynie do zapłaty udzielonej jej kwoty pożyczki w złotych powiększonej o odsetki i koszty, bez niedozwolonej indeksacji. Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o opinię biegłego, że po wyeliminowaniu niedozwolonych klauzul indeksacyjnych powódka zobowiązana była zapłacić na rzecz pozwanego tytułem spłaty kredytu kwotę 81.988,47zł, a faktycznie zapłaciła 124.562,50zł. Różnica pomiędzy tymi kwotami — 42.574,03zł — stanowi nienależne świadczenie, które Ewelina K. uiściła nie będąc do tego zobowiązana.

Wyrok w tej sprawie jest prawomocny.

Sędzia Sądu Okręgowego w Olsztynie
Agnieszka Żegarska
Rzecznik Prasowy Sądu Okręgowego w Olsztynie
Olsztyn, dnia 8 sierpnia 2019 r.

